

23. AARG. N° 24

REDIGERET AF C. M. CHRISTENSEN

16. DECEMBER 1923

VI BRINGER ALLE „DANSK LOKOMOTIV
TIDENDE“S LÆSERE VORE ØNSKER OM
EN GLÆDELIG JUL OG ET GODT NYTAAR
RED.

TJENESTEMÆND OG TJENESTEMANDSGODER.

Fælleskorrespondance fra Fællesrepræsentationens
Pressendvalg af Laur. Kaarøe.

Øjeblikkets offentlige Diskussion er Diskussion om Økonomi. Vor Valutas snart hurtigere, snart langsommere, men sikre Gliden ned af Skraaplanet har opskræmt Sindene. Statens og Kommunerne Vanskeligheder ved at opnaa eller bevare Balance paa Regnskaberne virker i samme Retning. Man overvejer Mulighederne for at standse Valutaderouten, og man udkaster Planer til at forbedre de offentlige Institutioners Økonomi.

Det er umuligt at overhøre, at man under Drøftelserne af det sidstnævnte Punkt stedse stærkere og fra flere Sider hæfter sig særligt ved Regnskabernes Udgiftside specielt ved den store Post, som omhandler Tjenestemændenes Lønninger og de Udgifter, der er en Følge af Tjenestemandsgoderne — herunder navnlig Pensionsudgifterne.

Det er jo muligt, at jeg som Tjenestemand har et ensidigt Syn paa denne Side af Sagen, men det forekommer mig, at den

Vurdering, der som Regel foretages er af den Natur, at den ikke bør staa uimodsagt, og dette er Grunden til, at disse Linier skrives.

Thi saadan som Forholdene nu engang er og i Betragtning af den Lydhørhed, som Politikere af alle Afskygninger — trods al Forskellighed iøvrigt — er i Besiddelse af, er det givet, at det i det lange Løb er den Opfattelse, der bundfælder sig hos den store Offentlighed, som vil være bestemmende for den fremtidige gode eller mindre gode Ordning af alle herhen hørende Spørgsmaal. Det er i sig selv et kildent Punkt, at de, der anviser Nedsækering af Tjenestemændenes Arbejdsækvivalent som Vejen til at klare de offentlige Institutioners økonomiske Vanskeligheder, selv ikke er Deltagere i, ikke — i alt Fald ikke for en overfladigsk Betragtning — rammes af de foreslaaede Ofre. Det var alle Dage den bedste Garanti for forstandige og forstaaende Forslag, at Forslagestillerne var vidende om, at de Afsavn, de i et givet Øjeblik gjorde sig til Talsmand for, ogsaa vilde berøre dem selv saavel som andre. Men dobbelt galt bliver det naturligvis, saafremt den Viden, som de besluttende Instanser har, er mangelfuld eller helt urigtig, og det er det, jeg for mit Vedkommende tror, at den ofte er.

Det er det blandt andet, naar Talen er om selve Lønnens Højde. Det er ikke

rigtigt, naar man bedømmer Tjenestemændenes økonomiske Stilling ved en rent øjeblikkelig Sammenligning mellem deres Lønninger og Lønningerne i det private Erhverv. En saadan Sammenligning maa for at vær retfærdig strække sig over en længere Tid og maa omfatte baade det øjeblikkelige Forhold og Forholdene under Højkonjunkturerne. Man kan ikke baade have argumenteret over for os i »gode Tider«, at vi i høj Grad maatte tage i Betragtning, at vort daværende Minus ophævedes af det Plus, som vi uundgaeligt maatte faa i de »daarlige Tider«, og derefter, saa snart disse er inde, forlange at vore Lønninger skal afpasses gennem en Sammenligning med det private Erhvervs rent øjeblikkelige økonomiske Standard.

Det er dette, vi ser gjort Gang paa Gang. Og hænder det, at vi faar en Indrømmelse af, at Fremgangsmaaden maa ske ikke er helt rimelig, saa sker det altid med den Tilføjelse, at en mulig Fejl i Regnestykket ligger deri, at vi kom for sent og i for ringe Grad med i Opgangen, og hvor beklageligt dette end kan være, saa er der nu intet andet at gøre derved, end med et Skuldertræk at konstatere det skete, der jo ikke lader sig rette.

Det faktiske Forhold, siger man, er nu engang det, at Forholdene er trykkede for det private Erhverv og dets Mænd, og da det er dem, der lønner Tjenestemændene, saa har disse at bøje sig for den Kendsgerning, at der for det almene Vels Skyld uden Hensyn til mulige Fortidsforsyndelser maa forlanges, at Livrennen spændes ekstra ind for de offentlig ansatte.

Det er en mærkelig Livskraft, der er i Paastanden om, at en offentlig ansat modtager sin Løn af de øvrige Samfundsmedlemmer — er en Slags Snyltere paa det øvrige Samfund. Paastandens Urimelighed skulde synes indlysende, men dens Levedygtighed er fuldkommen uberørt deraf. Naar af to iøvrigt ensartede Virksomheder den ene drives privat, den anden af offentlig Myndighed, og begge be-

skæftiger et lige stort Antal Personer, saa falder det ingen ind at paastaa, at »Skatteborgeren« lønner den i privat Tjeneste ansatte Halvdel, hvorimod den i offentlig Tjeneste ansatte anden Halvdel nærmest underholdes af »Samfundet«.

Naar man saaledes f. Eks. taler om de mægtige Udgifter, der medgaar til det under Københavns Kommune ansatte Personale, og herunder medtager den meget betydelige Brøkdelen af dette Personale, der virker under Københavns Belysningsvæsen, og sammenholder det med det Faktum, at Belysningsvæsenet, efter at have lønnet sit Personale, efter at have henlagt til Pensionsfond, Fornylsesfond o. s. v., afkaster adskillige Millioner Kroner til Kommunekassen til direkte Aflastning af de Beløb, som ellers maatte opkræves som Skatter, bliver man noget forbavsset ved at høre, at denne Virksomheds Personale underholdes af »os«.

At Væsener af denne Art — og det er jo i saadanne, at Hovedparten af Tjenestemændene beskæftiges, selv om Resultatet kun undtagelsesvis er saa iøjnefaldende som for Belysningsvæsenets Vedkommende — set fra en Skatteydners Standpunkt er Indtægt og ikke Udgift, det synes at være en af de — selvfølgelig — Sandheder, som det til Trods for dens Selvfølgelighed er saare vanskeligt at fatte.

Om man ved offentlig Drift sysselsætter flere Personer, end Tilfældet vilde være ved privat Drift, er et Spørgsmaal for sig og uden Betydning i denne Sammenhæng, selv om det naturligvis er et saare interessant Problem. Jeg tror ikke paa, at Forholdene er væsensforskellige, hvis man ved en Sammenligning tager en stor og omfattende privat Virksomhed og sammenligner den med en tilsvarende offentlig. Og hvis der er en Forskel, behøver denne ikke at ligge i, at der arbejdes mindre i den offentlig drevne Virksomhed end i den private, heller ikke deri, at Embedsmændene er mindre interesserede eller mere fordringsfulde eller mere upraktiske her end hist. Har man et stort Embeds-

maskineri turde dette langt snarere være foranlediget ved en tilsyneladende voksende Tendens hos de folkevalgte Forsamlinger til ved Ledelse at forstaa Indseende med og Bestemmelse om de latterligste Bagateller, der uden Skade kunde afgøres af en underordnet Instans, til at forlange Opgørelser, Statistik, Redegørelser og skriftlige Indstillinger om rene Petitesser. Og Tjenestemændene er i alt Fald uskyldige, saafremt man her gaar for vidt, og det er lidet tiltalende at være Vidne til, at d'Hrr. som stiller alle disse Forlangender ofte her er de samme Personer, som fører an i Kritikken af et efter deres Mening for stort Embedsmaskineri. Tendensen til at gribe direkte ind i Administrationen som sagt ofte paa uvæsentlige Punkter bør vistnok deles ligeligt imellem de forskellige Partier og deres Folk. Der er adskillige Politikere indenfor de forskellige Lejre, som tilsyneladende deler deres Tid nogenlunde ligeligt imellem at stille Krav paa Krav til Administrationerne og at kritisere de Virkninger paa Personaleantallet, som er Kravenes direkte Følge.

Maa vi saaledes om den Kritik af Tjenestemændenes direkte Lønninger og deres arbejdsmæssige Indsats dels hævde, at den ikke er velbegrundet, dels sige Hus forbi, saa gælder det samme maaske i endnu højere Grad, naar vi vender os til de saakaldte Tjenestemandsgoder. Jeg skal her af Pladshensyn holde mig til Pensionsspørgsmaalet. Dels fordi det ubestrideligt er det vigtigste, dels under Indtrykket af, at det er her, Hovedangrebet føres under Ledelse af Borgmester Kaper.

Det kan kun være i tendentiøs Hensigt, at man fremfører paa Manegen en Mand, som efter at have været offentlig ansat en kort Tid igennem en Periode paa — jeg tror 57 Aar — har været pensionsnydende, derved fremkaldes Indtrykket af, hvilket Kæmpetillæg til Lønnen Pensionen er. Men man har jo ogsaa Folk, som efter at have betalt et enkelt lille Beløb til en Livsforsikring, faar udbetalt en stor

Sum Penge eller en aarlig Udbetaling, som langt overstiger Indsatsen, og derved er jo dog ikke bevist eller sandsynliggjort, at Livsforsikringsdrift er Filantropi. Den ovennævnte Mand modsvares jo af mange foldige, som har tjent det offentlige i et langt Liv, uden at det medfører en Øres Udgift til Egen-, Enke- eller Børnepension.

Det lader sig næppe heller hævde, at Pensionen i Realiteten er et Forspring, vi under Forudsætning af Lønudbetalinger af Størrelse svarende til de med os jævnførte private ansatte — har forud for disse. Vi har jo en omfattende social Lovgivning, som søger at sikre Borgerne i al Ahmindelighed mod det, som Pensionen sikrer os imod. De Love, der her kommer i Betragtning, er følgende 4 Love: Invalidforsikringsloven (af 6. Maj 1921), Ulykkesforsikringsloven (af 6. Juli 1916) med Ændringer af 28. Juni 1920), Aldersrenteloven (af 7. August 1922) og Loven om Enkebørnsunderstøttelse (af 29. April 1913 med Ændringer af 30. Marts 1920). Det kan altsaa fastslaaes, at saafremt vore nuværende og fremtidige Pensionister ikke var pensionerede, vilde Samfundet i Kraft af ovennævnte Love have og faa adskillige Udgifter, som de nu sparer i Kraft af Pensionen. Disse Udgifter, hvis Omfang det er ret vanskeligt at skønne over, maa først trækkes fra Pensionerne. Tilbage bliver da en Differens, som i alt Fald er adskilligt mindre end 11 pCt. Dernæst maa det understreges, at Tjenestemændene selv betaler 2½ pCt. af Grundlønnen. Disse to Poster tilsammen bevirker, at det næppe er rimeligt at hævde, at det Tilskud, som det offentlige yder som direkte Plus til Pengelønnen, kan sættes til mere end Halvdelen af de 11 pCt., som saa skulde udgøre den Ekstraydelse, som reelt er Pensionsrettens Følge.

Og saa er der et Spørgsmaal, om Forudsætningen om fuld Jævnføring med de private ved Fastsættelsen af den direkte Pengeløn holder Stik. Jeg er naturligvis fuldstændig enig med Borgmester Kaper

i, at man ikke ved Fastsettelsen af Lønnen kan se bort fra Pensionen. Men er det gjort? Er Forholdet ikke det, at man kun fra Organisationernes Side har reageret imod, at Pension og øvrige Tjenestemandsgoder regnedes for højt, naar man omsatte dem i et Tillæg til Lønnen. I alt Fald er der ogsaa her Fejl fra modsat Side, idet vi, hver Gang vi — specielt i de nu tilbagelagte »gode« Aar — med klare Tal paaviste, at den rene Pengeløn laa under de tilsvarende privatansatte, fik det Svar, at Pensionsgodet maatte regnes med? Og er Pensionsgodet faktisk ikke inkluderet i Lønnen ved Jævnføringen i alt Fald med en Procent, der er lige saa stor som dets reale Værdi. Det er i alt Fald min Opfattelse, at dette gennem en Række af Aar har været Tilfældet.

Der er en anden Side af Pensionsspørgsmaalet, som man ogsaa hyppigt ser fremdraget. Den nemlig, at der fra det offentliges Side blev begaaet et stort Fejlgreb, da man nedsatte Alderen for Pensionsrettens Indtrædelse til 30 Aar, og man antyder, at det allerede har været muligt at konstatere, at Opnaaelsen af Pension i en saa tidlig Alder frister nogle Tjenestemænd til at tilstræbe en Pensionering, som ikke er absolut paakrævet. Jeg tør ikke benægte Rigtigheden heraf. Der er braadne Kar i alle Lande. Selv Tjenestemændene danner i saa Henseende ingen Undtagelse. Men jeg tror ikke, at dette finder Sted i et Omfang, der har økonomisk Betydning for det offentlige. Og dernæst er det en fornærmelig Antagelse, om der fra nogensomhelst Tjenestemandsgodsorganisation skulde ydes Modvirkning mod Foranstaltninger, der tilstræber at forhindre bevidste eller ubevidste Simulanter i at opnaa Pension. Men derimod ønsker jeg at pege paa, at det er tendentiøst, naar man fremstiller det, der ved Lønningsloven skete for Pensionsalderens Vedkommende, alene som en Nedsettelse fra det 40. til det 30. Leveaar, og det gør mig ondt, under Hensyn til hvem der fremsætter denne Paastand, at maatte

sige, at det for nogles Vedkommende er bevidst tendentiøst.

Den Ordning, der i de forskellige Pensionsordninger var gældende, gik ganske rigtigt ud paa, at man først blev pensionsberettiget efter 15 Aars Tjeneste og efter det fyldte 40. Aar — men tillige at man, naar disse Vilkaar var opfyldte, saa fik sin Pensionsalder beregnet fra det 25. Aar.

Virkningen af de nye Bestemmelser var altsaa baade et Plus og et Minus. Et Plus, forsaavidt Pensionsretten fremtidig indtræder fra og løber med det 30. Aar. Et Minus, forsaavidt Tjenestemændene paa mere end 40 Aar fremtidig har en Pensionsalder efter den nye Ordning, der er 5 Aar mindre, end de vilde have haft under en fortsat Ordning som den gamle.

Vi er os indenfor Tjenestemændenes Kreds fuldt bevidst, at vi og vore Forhold, vore Lønninger, vore Arbejdsydelser o. s. v. vil blive et fremtrædende Tema i den kommende Valgkamp. Vi ved, at der er mange, der bevidst falder over os i Kraft af en ikke ukendt Lyst til at springe over, hvor Gærdet er lavest, og fordi de nærer en sikker Overbevisning om, at vi er det lave Gærde — en Tro, som Tjenestemændene i Parantes bemærket ingeniunde er uden Skyld i, men som de forhaabentlig vil bestræbe sig for at faa bragt ud af Verden. — Men vi ved ogsaa, at der er mange, som gør det af gammel Vane og i Ukyndighed om de faktiske Forhold.

Det er den nærmeste mest paatrængende Opgave at faa disses sidste Tal indskrænket mest muligt, og hvad vor Stand evner, maa den her kaste af i de nærmeste Krav.

Vi bør give hinanden Haandslag paa, at vi denne Gang vil gøre det. Vi vil ikke modstandsløst lade os slaa til Jorden af den mundrappe, kortsynede og af de snævrøreste Standsinteresser dikterede Brutaltet, der stilles i Udsigt af Rigsdagsfænomenet fra Rudme og hans Fæller, og vi vil tillige værges os imod den pinefulde Død, det er at trædes ihjel af Gæs.

Vi skal ud blandt de andre under et enigt Forsøg paa at faa stillet vore Forhold i den rette Belysning. Vi har hos os selv gjort op med den Opfattelse, som vel nok i længst forsvundne Dage har haft Rod hist og her i vor Kreds, at vi følte os og optraadte som Herrer i Forhold til de øvrige Borgere. De andre har forlængst sagt Farvel til dette Syn, og de har som en forklarlig Reaktion herimod anbragt os paa den modsatte Fløj som Tjenere. Vi vil hverken være Herrer eller Tjenere. Vi ønsker at behandles som Borgere, der sideordnet med Landets øvrige Borgere gør et samvittighedsfuldt Arbejde til det fælles Samfunds Gavn.

SIDSTE TUR

EPISODE FRA DEN TYSKE ØSTFRONT UNDER KRIGEN.
Af Xenius Rostock.

»De sigter maaske efter Lyden!« raabte Lokomotivføreren af sine Lungers fulde Kraft uden at dreje Hovedet om mod Fyrbøderen, der var i Færd med at smide endnu en lille Vognladning Kul paa Ilden. Larmen fra Maskinen og de tungtlastede Vogne bagved var nu steget til øredøvende Bulder, og Fyrbøderen hørte ikke et Ord.

Paany slog et Projektil imod Lokomotivets Forskærm og foer fløjtende igennem — og denne Gang fandt det sin Mand —: Fyrbøder Hinz sank brat sammen som en Bunke Aske foran den aabne Fyrdør og blev liggende med Kulskovlen fast knuget i sine sorte Næver.

Uvilkaarligt greb v. Kluck fastere om Skifteskruen, som han intet Øjeblik havde sluppet, siden de passerede Grænsen ved Djenostoj. Rent mekanisk var hans Bevægelse — han vilde have slaaet Contra, saaledes som Reglementet bød i Tilfælde af Ulykke. Men i næste Sekund havde han indset det haabløse deri — og lod staa til. Allerede nu ændsede han ikke mere sin døde Fyrbøder, som laa der med Ildskærets falske Rødme over sit ligblege

Ansigt. Saa hurtigt lærer Krigen sin Mand at glemme!

Og desuden havde v. Kluck jo andet at tænke paa — v. Kluck, Lokomotivføreren med Feltherrenavnet, der var sendt ud for at gøre en Feltherres Gerning. Javel! nu gjaldt ingen gamle Reglementer mere — ingen gamle Værdier var nu mere i Kurs.

Med et Ryk gav han den hele Regulatoren. Af Vane søgte hans Blik Manometret. Maskinen rasede afsted for det højest mulige Tryk, rystende, raslende, sitrende i alle Sammenføjninger. Farten var vanvittig — og passede til Situationen.

v. Kluck blev med et ganske rolig. Aldrig havde hans Hjerne været saa klar som netop i dette Moment, hvor han stod overfor Afgørelsen og Afslutningen af sin Færd — af hele sit Liv. Han lo indvendig med et, ved Tanken om denne vanvittige Fart. Ja, vanvittig og — genial var den hele Plan, hvem der saa havde udklækket den. Han ihvert Fald skulde udføre den, og han kunde. Med hele dette Togs uhyre Vægt, skulde han vælte alle Fjendens Planer over Ende, bogstavelig talt. Med dette Særtog, der saa at sige ikke bestod af andet end vældige Cementblokke paa Hjul, skulde han lave disse forbandede Russere en Barrikade, som de ikke saa let skulde komme over! Saa meget havde han dog forstaaet — skønt han først var kommet hertil for en Time siden, efter sin sidste døgnlange Tur — at Russerne igen havde faaet udbedret Jernbanelinien til Grænsebyen Djenostoj, og at han nu skulde spolere hele deres Anretning, som de havde været Uger om, som de havde lusket og lirket og snydt sig til at lave i Mulm og Mørke. Hele Historien skulde han nu sætte en Stopper for med et eneste rask Fremstød! Javist en Stopper — Gud skal vide at det var en Stopper, der kunde klodse! Hver eneste af samtlige disse tyve uskyldigt udseende Pakvogne, som han her rasede afsted med bag Lokomotivets Tusind løbske Hestekræfter — hver eneste en var

fyldt med størknet Cement, nok til at grundmure et Fort. I flere Dage havde de staaet beredt. Det var en djævelsk god Idé, denne her, og v. Kluck var Manden, der kunde udføre den. Hvem der havde indset det, vidste han ikke, fik det sandsynligvis heller aldrig at vide, men han indsaa det selv tilgavns nu — nu da han kun var en lille Kilometer borte fra de russiske Stillinger, nu da han som midt i et Helvedes Uvejrs foer frem med sin Maskine, staaende med betændte og hektiske Øjne stirrende ud gennem den splintrede Glasskærm, frem imod det sprudende Mørke, frem imod Døden — med Hjertet rasende hedt i sit Bryst og med en Fornemmelse oppe i Hovedet som om Hjærnen pludseligt var frosset til Is — nu begreb han hvorfor netop han var blevet udvalgt til dette desperate Foretagende, eller rettere hvorfor Skæbnen havde valgt netop ham. Thi det var Sagen, dette var ikke alene for Hærens Skyld, Hæren, dette altomfattende og eneste Begreb, der i lange, lange Maaneder havde stillet saa uhyre Krav til alle Jernbanens Folk, nej hans Forehavende nu stod tillige i en uforklaret og intim Forbindelse med hans eget Liv og Død! Nu skulde han ikke alene gøre Hæren sin sidste Tjeneste, men tillige udføre sit Livs sidste Gerning.

Ja, han begreb, hvorfor han var Manden.

Hvem andre ellers? Og hvad havde han mere?

Intet. Dette var Afslutningen og Op-højelsen — for alt hvad han hidtil havde gjort, uden Tak.

Alle hans fire Sønner laa dræbt og begravet derinde i det store, uhyre, fremmede Land, der Dag og Nat drak hans Landsmænds Blod, saa han næsten syntes at høre det slubre i Jorden! Alle hans fire Sønner — ogsaa deres Blod. Hans Kone døde i Fjor allerede — da kunde hun ikke bære mere. Nu var han ene tilbage i Verden, ene og træt, aah, men stærk nok endnu til Døden, for sit Liv og sit Land!

Disse evindelige Ture fra Øst og til

Vest, fra Vest og til Øst, hvor de aldrig forladte Blokposter, de altid fungerende Signaler, de brændende og udmattede Øjne, der stirrede efter ham og hans Tog langs hele Linien og vidnede om den enorme Anspændelse som alle hans Kolleger og Kammerater udfoldede i fælles Interesse efter højere Ordre — alt dette havde tilsidst gjort ham træt og nervøs og bitter. Disse uendelige Farter fra Grænse til Grænse, fra Front til Front, med Tropper og Ammunition, med Saarede og Døende, med Haab og Skuffelser, med Meldinger om halve Sejre og hele Nederlag, Nat ud og Nat ind — dette endeløse Frem og Tilbage, der havde været ham som et Symbol paa selve sit Lands vaklende Stilling, det havde suget hans Kræfter til den inderste Marv. Naar hans i Nattens Mulm eller Dagens graa Lys befoer disse sit Lands enorme Staalnerver, saa havde han følt dem skælve — ikke af Frygt, men af Anspændelse, og han havde forstået, at det en Dag maatte briste, ogsaa for ham!

Ja — med et Brag skulde han bryde gennem det altsammen, og saa var det forbi for ham, han fik Fred, Fred. —

v. Kluck rettede sig op. Paa Dampens Syngen og Manometrets skælvende Naal kunde han høre og se, at Maskinen var en Sprængning nær. Men han ændrede det ikke nu — den holdt jo nok den halve Kilometer endnu og saa

Han skottede ned til den døde Fyrbo-der, der laa og rullede frem og tilbage over Gulvet foran det aabne Fyr. Over hans Bryst flød en Stribe, der var rødere end Skæret fra Ilden. Skade, min Ven, tænkte v. Kluck et Nu, at vi ikke skulde fare sammen derop ogsaa —!

Han slap Regulatorhaandtaget — nu havde han ikke mere at gøre, andet end at vente til det skete, som maatte ske. Uden at vide det stod han med vidt skrævende Ben og knyttede Hænder og stirrede ud i Natten, hvorfra nu og da de fjendtlige Projektorer groede op som høje Ildsøjler for straks efter at forsvinde.

Paa en Gang gennembrødes Mørket

foran Maskinen af et kridhvidt Lys — en lysende spids Tragt, der naaede midt ind i Fjendens Stillinger. Man havde opdaget ham. Som gennem en glødende Tunnel foer han frem, lige imod dem. Og i samme Nu begyndte Projektilerne for Alvor at regne ned over Toget.

Der slog en hed Bølge op i v. Klucks Hals, han mærkede sine Øjne brænde. Nu maatte det ske, nu! . . .

v. Kluck fornam med et som et Ekko af det tusindstemmige Brøl, der havde rejst sig fra Perronen i Plöen, da han kørte ud — fra Soldaterne som stod der og sang. Aa Gud! de sang . . . Og igen foer den samme Rystning igennem ham som før, da han brat forstod, at det var hans Døds-salme, de havde sunget. Ogsaa de havde altsaa forstaaet, hvad det var, han gik ind til . . .

Og uden selv at vide det begyndte ogsaa han at synge —: den samme vilde og henrykkende Sang, der lød fra Vest til Øst i det store Rige; den samme hidsende og ildnende Sang som selve hans Maskine havde jodlet mod Skinnerne Døgn efter Døgn i lange, lange Tider; den samme ufatteligt svulmende og minderige Sang, som alle hans Sønner havde sunget, da de drog afsted; den samme dybe Melodi som alle Fædre og Sønner havde sunget —: »Deutschland, Deutschland über Alles!«

Godeste Gud, og nu var det ham! Ja, ogsaa ham havde denne Ild- og Blodekstase grebet, og han sang.

Mens Maskinen jog frem som et vildt og prustende til Døden tirret Dyr, med sine 200 000 Kilo Cementblokke buldrende efter sig som et Bjergskred; mens Russernes Ild blev heftigere og heftigere og nu hang som en sprudende Vulkan over hans Hovede, stod v. Kluck med Næverne klemte hvide om Regulerhaandtaget og sang, sang til Døden!

Da rejste Maskinen sig pludseligt paa Næsen med et Bulder. Den havde naaet sit Maal — og den sprang som en Bombe. v. Kluck slyngedes højt op i Luften. Alverden forgik i et Nu. Dybt under ham rasede et

Ildsvælg — og højt, højt oppe tindrede en enlig Stjerne . . .

»Deutschland, Deutschland über Alles!« — —

Men tværs over Banelegemet laa et Bjerg af Cement, v. Klucks Barrikade, et Minde om en Jernbanemands sidste heltemodige Daad. Og da Tropperne nogle Timer efter rykkede frem, fandt de her den første Støtte under Angrebet.

EN LEGENDE.

Engang for mange Aar siden, da Menneskene var nogenlunde, som de er nu, havde de dannet sig Foreninger (»Fagforeninger«). Disse Foreninger havde det Formaal at hæve Menneskene op til bedre sociale Levevilkkaar, men de havde ogsaa en dybere Aarsag nemlig, at udvikle Menneskenes aandelige Egenskaber, at feje bort Egennyttighed, holde slette Tilbojeligheder nede, sætte Fællesskabets og Broderskabets Aand i Stedet; intet Under da, at man søgte at holde Justits inden for Rækkerne, men hvor ideel disse Foreningers Maal end var, saa kunde der dog trænge smittefarlige Personer derind. Det var vel hyppigst blandt de menige, men ogsaa inden for Ledelsen kunde der komme Mennesker, som ikke var fri for Intrigebaciller. Om det nu var saaledes, at disse Bacillebefængte havde særlig Lyst til at komme ind i Ledelsen, og i enkelte Tilfælde ogsaa var heldige at slippe ind, skal være usagt, nok er det at ske kunde det, og det er ogsaa bevist, at de kunde gøre deres Sager saa godt, at selv »Folkets Ældste« ikke kunde gennemskue dem.

Det hændte nu i hin Tid, at saadan et Bacillebefængt Menneske var kommen ind i Ledelsen og højt paa Straa, og havde fattet Modvillie mod et af Medlemmerne. For nu at komme ham rigtig til Livs, benyttede han sine kroniske Intrigebaciller. Medlemmet kæmpede som en rasende, mod de snigende Baciller, men foruden disse havde han to Ting at tage Hensyn til, paa den ene Side de Kammerater, som stod ham nær, og som havde Forstaaelse af Organisationens Maal, paa den anden Side Organisationens Ære, som Medlemmet ikke ønskede besmittet med slige Baciller. Til sidst gav han op for Kammeraters og Organisationens Skyld, og tog den Straf, som tildeltes ham i fuld Forvissethed om, at Tiden læger alle Saar og bringer Intriger og positive Urigtigheder til Tavshed. — — —

Men ak, hans Tro viste sig kun at være Naivitet, man havde nemlig endnu ikke funden et Middel mod Intrigebaciller, og Skæbnen vilde, at

de to mødtes senere, og den Intrigante maa vel-sagtens ikke have faaet sine bestialske Lyster styret, for han begyndte nu igen paa sin Smitteudbredelse, og Jordbunden viste sig heller ikke ufrugtbar. Nu og da saaede han paa Sten-grund, men det meste faldt i god Jord og spi-rede.

Det angrebne Medlem søgte forgæves at faa fat i Roden paa disse spirende Ukrudtsplanter, til sidst blev det ham klart, at Kampen var for-gæves og gik fra det hele. Han var saa naiv, at han følte sin personlige Ære krænket og mente som saa, naar ikke han kunde blive renset for slige Beskyldninger, var Organisation-en ikke ham værdig.

Men slig Handling bliver ikke ustraffet, havde man nu ikke indstillet det hele paa ham, havde man ikke købt Billet-ten til Forestillingen for at nyde i ful-de Drag den Vellyst at se ham i haabløs Kamp med Intrigebacillerne, og saa vilde han pludselig ikke mere. Nej! Gud være lovet man havde Midler! — — — Undersøgelser, hvad skulde man med dem, vel er der Sager, man kunde se fra flere Sider, men saadan noget »med Baciller i« kunne kun ses fra een Side. Nej! han skulde i Gabestokken, og han kom der, og Dommeren vaskede sine Hænder og sag-de: »Herre, jeg takker dig«.

Men heldigvis for Synderen var det i de Dage, da man endnu havde Afladshandel. — — — Naar Pengene først i Kisten klinger, straks Sjælen ud af Skærsilden springer. — — Synden er forladt — — men Bacillen er ikke død, — — der kunde øtter sælges Billetter — — Legender kan være sandsynlige.

Gedser i December 1923.

P. Sessing, Lokomotivfører.

NORMALISERING I LOKOMOTIV-BYGNING

Ved Otto Bendixen.
(Sluttet).

Har man taget Bestemmelse om de Lokomo-tivtyper, som skal bearbejdes, saa sammenfat-tes indbyrdes beslægtede Lokomotiver i Norma-liseringsgrupper. Som »beslægtede« maa saa-danne Maskiner gælde, som med Hensyn til deres Gruppe kan skabes ensformede eller i det mindste ensartede. Slægtskabet vil saaledes ho-vedsagelig bero paa Kedel, Hjul, Drivværk, Sty-ring, Førerhus og Tender.

Lokomotiver af samme Kedelydelse, der fy-res med samme Brændselsstof faar naturligvis ens Kedel (Fig. 2 og 3). For saa mange Kedler som muligt maa tilstræbes den samme Normal-diameter af hvilken jo Udformningen af de børt-

lede Dele i første Linie afhænger. (Normaldia-meter = den ydre Diameter af den bageste Ke-delring). Kedler med samme Normaldiameter adskiller sig altsaa udelukkende ved Længden af Rørene og Risten; de er ovenestemmende i Rør-væg, Sadelplade, Fyrkassens Bagvæg og Dør-pladen samt Domen. (F. Eks. G 12- og G 8² Lo-komotiverne i Fig. 4 og 5). De mindre Dele som, Regulator, Ristestænger, Fyr- og Røggammerdø-re saavel som Gnistfanger kan uden Hensyn til Normaldiameteren i den største Udstrækning gø-res ens. Skorsten og Udgangshætte lader sig ved forsigtig Udmaaling for de forskellige Typer normalisere derved, at den forskellige Udgangs-virkning opnaas ved en tilsvarende Længde af Udgangsrøret. For Damprørene skal under Hensyn til Forbindelsen med Fordelingsrør og Cylinder vælges de mindst mulige forskellige Diametre.

Ved Udarbejdelsen af Hjulene maa tilstræ-bes at begrænse Antallet af forskellige Hjulsæt, Akselagre og Trucker til det mindst mulige. I mange Tilfælde vil det være muligt for for-skelligartede Lokomotivtyper med samme Driv-hjulsdiameter at anbringe kun et normalt Driv-hjulsæt og et Købelhjulsæt.

Normaliseringen af Drivværk og Styring ved forskellige Typer kræver Overensstemmelse i Stempelslag, i Afstand fra Midte af Cylinder til Midte af Drivaksel saavel som fra Midte af Cy-linder til Midte af Lineal, den er ved hensigts-mæssig Udmaaling af Damptværnsnittet uafhæn-gig af Drivhjulsdiameteren. (Fig. 6 og 7). Af-viger Afstanden fra Midte af Cylinder til Midte af Drivaksel ved forskellige Lokomotivtyper kun uvæsentlig fra hverandre, saa kan ved Ændring af Kvadrant- og Gliderstangsstænger det øvrige Drivværk blive fuldstændig normaliseret ud-formet uden at uregelmæssig Dampfordeling vil være at befrygte. Med Hensyn til Normalise-ring af Cylinder, Cylinderdæksler og Linealer skal for Valget af Stempelslaget kun nogle faa Tal anerkendes: Stempelslag paa 300, 400, 5,00 600, 700 og 800 mm turde være tilstrækkelige for hvert forekommende Tilfælde.

Den indtil Nutiden sædvanlige overordentlige Afveksling i Fastsættelsen af Stempelslaget (som ogsaa Drivhjulsdiameteren) er helt igen-nem ubegrundet. Samtlige Drivværks- og Sty-ringsdele indbefattet Cylinderne konstrueres symmetrisk, saa de kan anvendes for begge Ma-skinsider.

Førerhusene er ens i alle Dele med Und-tagelse af Forvæggen, som maa tilpasses efter Omridset af den bageste Del af Kedlen.

Paa en lignende Tankegang maa man slaa ind ved Normaliseringen af Bremse, Fjedre, Træk- og Stødindretninger samt Tenderen. Kun Lokomotivrammen alene lader sig ikke gennem-

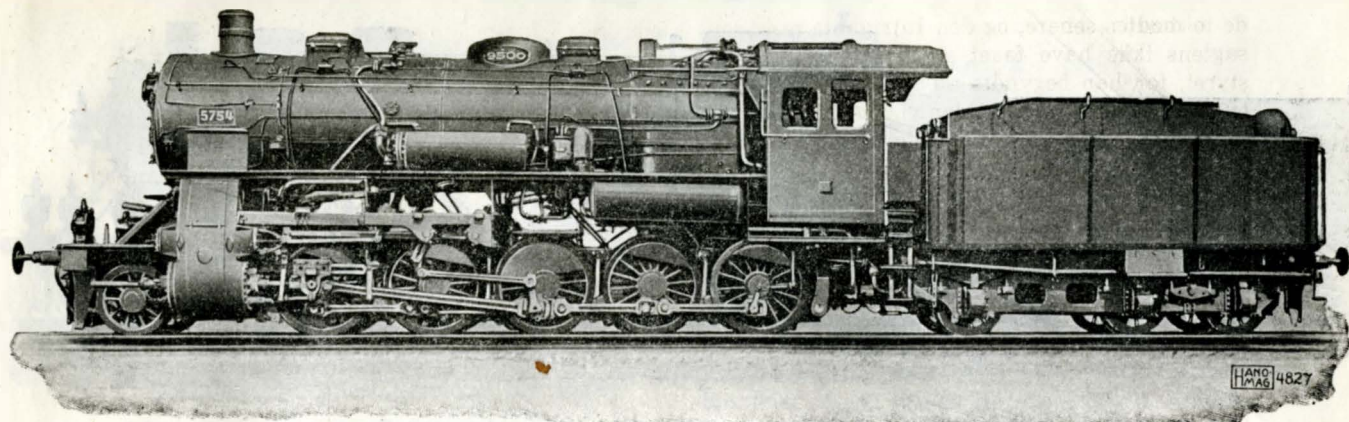

Fig. 4. Det tyske Standardlokomotiv: 1 E Trolling Godstogslokomotiv med Overhuder.
De tyske Rigshbaners Litra G 12. Bygget af **Hanomag** 1919.

gribende normalisere, thi den tjener til at sammenfatte de forskellige normaliserede Dele til et organisk Hele. Indenfor de nævnte Grupperdele maa Normaliseringen gennemføres ned til de mindste Bolte, Skruer eller Splitter, saaledes at der i Virkeligheden kan tales om et Minimum af forskelligartede Enkeltdeler i den normaliserede Gruppedel.

Det første storlinede Forsøg paa en Normalisering af Lokomotiver foretog de preussiske Statsbaner i Aaret 1877 uden ganske vist dermed at udøve varig Indflydelse paa den tyske Lokomotivbygning. Herefter fulgte:

1903—10 Indiens Jernbaner.

1905 Den engelske Lancashire- og Yorkshire Bane.

1916—17 Nordamerikas forenede Staters Krigs-Jernbanedirektion.

I den nyeste Tid er der blevet paabegyndt en Normalisering af Lokomotiverne paa de tyske Side- og Forbindelseshbaner samt paa den tyske Rigshjernbane. Siden 1922 bestaar lignende Planer for de kinesiske Baner.

Den hensigtsmæssige Udvikling af Lokomo-

tiv-Normaliseringen vil i alle Lande være foregaaet eller vil ske efter samme Love. Som Følge af sin Forbindelse med et bestemt Spor og en bestemt Profilgrænse, synes Lokomotivet fra først af i høj Grad at være egnet for Normalisering. Derfor dannede der sig allerede i Lokomotivbygningen Begyndelsesaar »Normaludførelse af Træk- og Støtdretninger, Aksellagere, Hjulsæt eller fuldstændige Tendere, som blev anvendt for de forskelligste Lokomotivtyper. Naar man i den nyere Tid indførte »Normalkonstruktioner« paa Stempelglidere, Trucker, Smaadele eller Overhuder, naar man mere og mere tilstræbte at anvende forhaandenværende Tegninger til Nykonstruktioner, naar Litra P 8 og G 10 (Fig. 2 og 3) blev forsynet med Normalkedel, saa betyder dette, at de konstruktive Krav til Normaliseringen allerede i lang Tid ubevidst er blevet fulgt, og som Følge heraf ogsaa planløst. Den videre Udvikling maatte føre til *planmæssig* Normalisering, der ganske vist optraadte spredt, blev begrænset til lokale Omraader og ikke stod i inderligt Sammenhæng med hverandre. Til de mest fuldkomne Resultater af det-

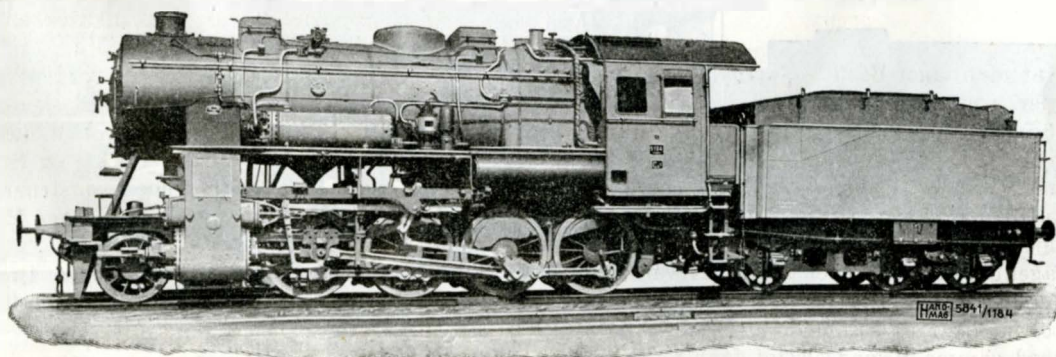

Fig. 5. 1 D Trolling Godstogslokomotiv med Overhuder.
De tyske Rigshbaners Litra G 8². Bygget af **Hanomag** 1921.
Begge Maskiner danner i Forening med G 8³ en Normalgruppe.

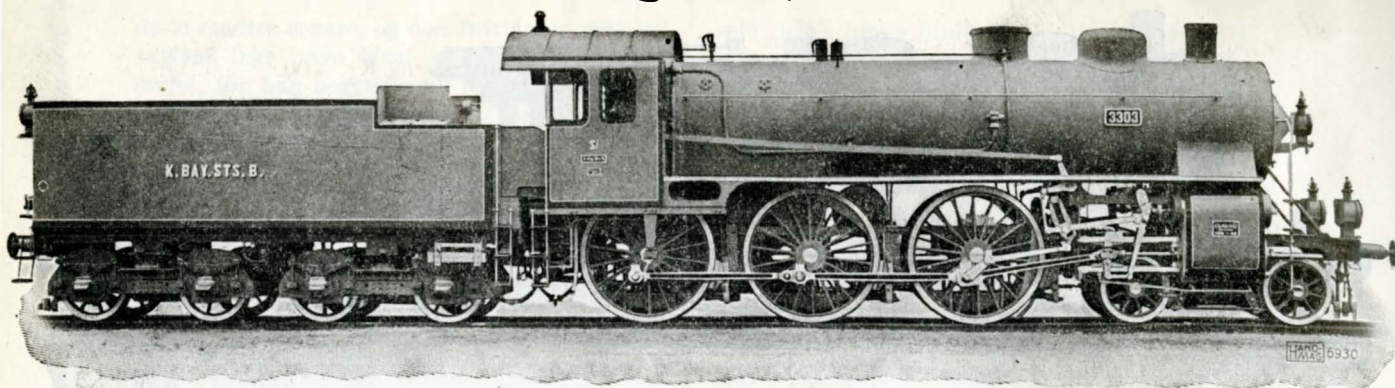

Fig. 6. 2 C 4 Cyl. Compound Iltoglokomotiv med mættet Damp.
De tyske Rigsbaners (Bayern) Litra S 3/5.

te Udviklingstrin maa regnes de bayerske S $\frac{2}{5}$ - og S $\frac{3}{5}$ Lokomotiver fra Aaret 1905, som maa betegnes, som den første tyske Normaliseringsgruppe (Fig. 6 og 7), og i den nyeste Tid i de tyske Normal-Lokomotiver Litra G 12 (Fig. 4), af hvilke G 8² (Fig. 5) og de kun i faa Eksemplarer fremstillede G 8³ er udledte. At erstatte saadanne lokalt begrænsede Normaliseringsforsøg med en storstilet gennemført Normalisering omfattende hele Lokomotivparken maa danne det endelige Maal for alle Normaliseringsbestræbelser, som i de fleste Lande først plejer at blive fulgt under Trykket af økonomiske Vanskeligheder, men ikke kan opnaas med Resultat før Gennemførelsen af Metoden at kunne udveksle de forskellige Dele. Stødet for Normaliseringsplanerne i den tyske Lokomotivbygning gav Krigs- og Efterkrigsaaarene og ingen tekniske Hindringer staar imod deres Virkeliggørelse siden Muligheden for Indførelsen af Metoden at kunne udveksle forskellige Dele tør anses for bevist siden den 15. Februar 1922 (Fig. 1).

Een Ulempe er der ved Fordelen af Normali-

seringen: Indenfor en Normaliseringsgruppe befinder sig Lokomotiver af forskellig Ydeevne, som i Overensstemmelse med Normaliserings Grundtanke, saavidt muligt maa forsynes med samme Enkeltdeler. Disse Dele maa udmaalles efter de Maksimumskræfter de skal optage, og som i Almindelighed vil forekomme ved de ydedygtigste, de kraftigste Lokomotiver. Dette betyder, at de svage, mindre kraftige Lokomotiver maa have forholdsvis svære Enkeltdeler og saaledes en større Tomvægt end det ved individuel Behandling vilde være Tilfældet. Hvor stor eller hvor lille denne Ulempe er afhænger af Normaliseringsgruppens Størrelse. Jo mindre Gruppe, desto mindre Ydeforskel og desto mindre altsaa ogsaa det som Følge af Normaliseringen fremkomne forøgede Krav til Vægten. I Modsætning hertil kræver Normaliseringstanken saa vidt omfattende Grupper som muligt. At adskille Grupperne saaledes, at begge Krav bliver økonomisk overensstemmende er den vigtigste Opgave, som Normaliseringen opstiller.

Teoretiske Opgaver formaar den ikke at løse, kun gennem praktisk Erfaring kan samles

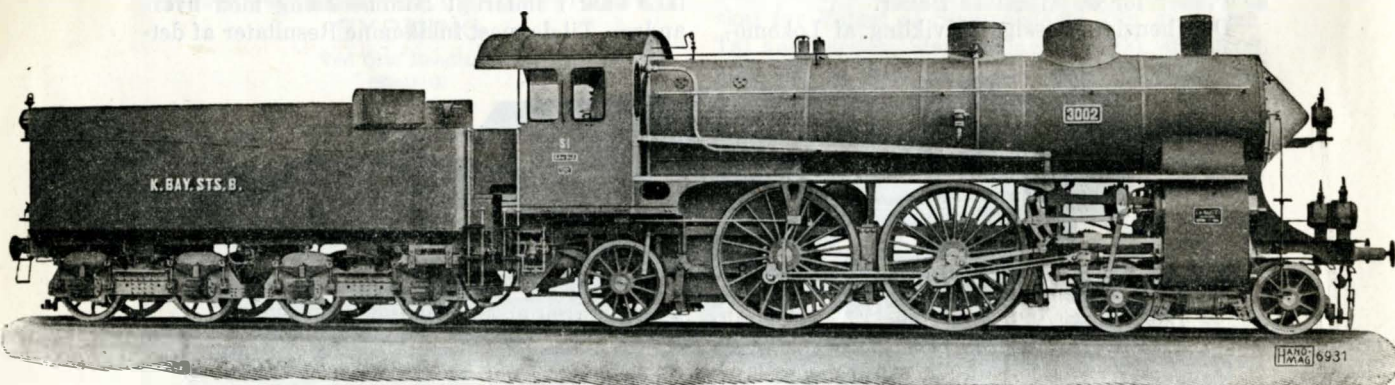

Fig. 7. 2 B 1 4 Cyl. Compound Iltoglokomotiv med mættet Damp.
De tyske Rigsbaners (Bayern) Litra S 2/5.

S 3/5 og S 2/5 Lokomotiverne (bygget af J. A. Maffei) afviger kun fra hinanden i Akselanordning, i Drivhjulsdiameter og i Rammebygningen.

Grundlag for en hensigtsmæssig Fastsættelse af denne Grænse. Det er at haabe, at alle interesserede Kredse vil bidrage til en Løsning af dette Spørgsmaal.

DAMERNES INDSAMLINGSLISTE BIDRAGSLISTE OVER INDSAMLINGEN TIL ET FORENINGSBANNER

Nyborg.

Lokomotivførerhustruerne Kr. 24.00.
Lokomotivfyrbøderhustruerne Kr. 46.00.

Odense.

Lokomotivførerhustruerne Kr. 2.00.
Lokomotivfyrbøderhustruerne Kr. 17.00.

Assens.

Lokomotivførerhustruerne Kr. 5.00.
Lokomotivfyrbøderhustruerne Kr. 5.00.

Tønder.

Lokomotivførerhustruerne Kr. 20.00.
Lokomotivfyrbøderhustruerne Kr. 22.00.

Masnedsund.

Lokomotivførerhustruerne Kr. 10.00.
Lokomotivfyrbøderhustruerne Kr. 9.00.

Aarhus.

Lokomotivførerhustruerne Pedersen Kr. 2.00, Gleeup Kr. 2.00, N. Nielsen Kr. 2.00, C. Andersen Kr. 2.00, K. Rohde Kr. 2.00, Chr. Petersen Kr. 1.00, N. L. Nielsen Kr. 2.00, M. Nissen Kr. 2.00, M. Andersen Kr. 2.00, I. Hansen Kr. 2.00, R. Frederiksen Kr. 2.00, A. Andersen Kr. 1.00, S. P. Kjær Kr. 2.00, P. Mejer Kr. 2.00, V. Mørtensen Kr. 2.00, Ramkilde Kr. 2.00, I. Schneider Kr. 2.00, H. C. Bergmann Kr. 1.00, M. Jakobsen Kr. 2.00, P. Jochumsen Kr. 2.00, M. Grosen Kr. 2.00, J. Sørensen Kr. 2.00, I. Stjernøe Kr. 2.00, M. Sibbernusen Kr. 1.00, C. Hansen Kr. 2.00, S. Bailey Kr. 2.00, K. Larsen Kr. 2.00, D. Møller Kr. 2.00, K. Jagd Kr. 1.00, V. Hansen Kr. 1.00, I. Nissen Kr. 1.00, A. Nielsen Kr. 1.00, R. Olsen Kr. 2.00, J. Knoll Kr. 2.00, E. Hansen Kr. 2.00, O. Christensen Kr. 2.00, A. Sørensen Kr. 2.00, M. Frandsen Kr. 2.00, Raarup Kr. 2.00, R. Andersen Kr. 2.00, A. Augustsen Kr. 2.00, S. Larsen Kr. 2.00, I. Staal Kr. 2.00, D. Jensen Kr. 1.00, S. C. Nielsen Kr. 2.00, E. Kalsbøll Kr. 1.00, Holm Petersen Kr. 1.00, M. Hviid Kr. 2.00, E. Rasmussen Kr. 1.00, K. Karlsen Kr. 2.00, E. Steffensen Kr. 1.00, J. Larsen Kr. 3.00, M. Hare Kr. 2.00, T. Nielsen Kr. 2.00, I. Andersen Kr. 1.00, C. Møller Kr. 1.00, S. Sørensen Kr. 1.00, C. Rasmussen Kr. 1.00, R. Rasmussen Kr. 1.00, I. Hansen Kr. 1.00, A. Lynggaard Kr. 1.00, L. Jensen Kr. 1.00, A. Christensen Kr. 1.00.
Lokomotivfyrbøderhustruerne Kr. 162.00.

Horsens.

Rangerførerhustruerne Kr. 4.00.

Vejle.

Lokomotivfører- og Rangerførerhustruerne Kr. 16.00.

Vamdrup.

Lokomotivførerhustruerne Berg Petersen Kr. 2.00, I. C. Hjorthøj Kr. 2.00, Rosenkilde Laurssen Kr. 2.00, R. J. Rasmussen Kr. 2.00, J. E. Larsen Kr. 2.00, L. P. Bramsen Kr. 2.00, M. E. K. Johansen Kr. 2.00, M. V. Andersen Kr. 2.00, C. M. Christensen Kr. 2.00, J. H. Vrigsted Kr. 2.00, J. M. Junge Kr. 2.00, E. P. Larsen Kr. 2.00, E. Olsen Kr. 2.00, J. R. Larsen Kr. 2.00.

Lokomotivfyrbøderhustruerne N. A. West Kr. 1.00, L. M. Larsen Kr. 1.00, A. J. Lassen Kr. 1.00.

(Fortsættes.)

LOKOMOTIVFYRBØDERKREDSSEN.

I Anledning af Jubilæumsfesten bedes Afd. Kassererne indsende Kontingentet for Oktober Kvartal saa hurtigt som muligt. Aarsopgørelsen kan evtl. sendes senere. Carl Petersen.

INKASSATOR.

Fra 1. Januar 1924 er en Plads ledig som Inkassator for København ved „Dansk Lokomotiv Tidende“s Annonceekspedition.

Henvendelse bedes rettet skriftlig til Foreningens Kontor, Ny Vestergade 7, 3. Sal, inden 8 Dage. Personlige Henvendelser frabedes.

25 AARS JUBILÆUM

Den 1ste December fejrede Lokomotivfører A. J. Houggaard, Aalborg, sit 25 Aars Jubilæum som Lokomotivmand. Jubilaren, der var paa Værkstedet i Nyborg, ansattes den 1. December 1898 i Eshjerg, og kom til Aalborg i Maj 1902, og forblev ved sin Forfremmelse til Fører 1. Januar 1911 i Aalborg, hvor han med en kort Afbrydelse har været siden.

Jubilaren er en ualmindelig brav, retlinet og retsindig Natur og har ved sin klare og logiske Tankegang og sine rammende Bemærkninger i høj Grad bidragte til det gode Forhold og den gode Organisationsforstaaelse, der hersker i Aalborg. Jubilaren er da ogsaa i høj Grad afholdt, og som den dygtige og interesserede Organisationsmand, han er, bleven stærkt benyttet; idet han i ca. 20 Aar har været Afde-

lingskasserer, hvilket Hverv han ogsaa i Øjeblikket indehaver. Jubilaren fik da ogsaa paa Jubilæumsdagen Bevis paa, hvor afholdt han er; idet han ved en Deputation af Lokomotivførere fik overrakt et smukt dobbeltkapslet Guld-
uhr. Ordføreren takkede i hjertelige Ord Jubilaren for hans Arbejde for Organistationen, og for det han havde været som Kammerat. Jubilarens forhenværende Lokomotivfyrbødere var ogsaa mødt og overrakte deres gamle Fører en smuk Sølvvase fyldt med røde Nelliker, Ordføre-

A. J. Hougaard.

ren takkede Jubilaren for det gode Forhold, der altid havde bestaaet mellem ham og hans Assistenten, og takkede tillige for den Forstaaelse, hvormed han altid havde behandlet dem. Det blev paa mange andre Maader vist Jubilaren, hvor afholdt han er, navnlig af det livlige Ryk-
ind i hans smukke Hjem, der var Dagen igen-
nem.

Sungam.

DØDSFALD.

Fredag den 7. December afgik Lokomotivfyrb. C. M. Nielsen, Fredericia, ved Døden, og jordedes Onsdag den 12. December under stor Deltagelse fra Trinitatis Kirke.

Nielsen efterlader Hustru og to Børn, hvoraf den ene holdtes over Daaben for Begravelses-højtideligheden. Ved Baaren paraderede Fredericia Remisearbejder Afdelings Fane, Sønderjysk Lokomotivpersonales Fane og Fredericia Lokomotivpersonales Fane.

Kisten blev baaret til Graven af Lokomotivfyrbødere i Uniform.

Ved Graven tolkede Hovedbestyrelsesmedlem Lokomotivfører Soph. Jensen den Glæde, som der havde været i Nielsens Hjem og Barndoms-hjem, da han for faa Maaneder siden blev forflyttet fra Vamdrup til Fredericia. — Og den Glæde var nu saa brat afsluttet. — Omtalte der-

C. M. Nielsen

efter Nielsen som den gode Kammerat, og den Pryd han havde været for Standen. Paa Dansk Lokomotivmands Forenings Vegne udtalte Jensen et Ære være hans Minde.

A. Hasberg.

EN JULESPAREFORENING PAA GB.

Fredag den 7. December stiftede Lokomotivfyrbødernes paa Gb. en Julespareforening.

Tilsyneladende er der god Stemning for Foreningen, idet der allerede er 75 Medlemmer.

J. Knudsen.

BYTNING.

En Lokomotivfyrbøder i Herning ønsker at bytte med en Kollega paa Sjælland eller Fyn.

Billet mrk. Herning modtager dette Blads Kontor.

TAKSIGELSE

Min inderligste Tak for den store venlige Opmærksomhed og DeMægelse, der blev vist mig og mine Børn ved min kære Mand, Lokomotivfyrbøder C. M. Nielsens Begravelse.

Anna Marie Nielsen, f. Petersen.

Hjertelig Tak for udvist Opmærksomhed ved mit Jubilæum.

E. M. Petersen, Gb.

For al udvist Opmærksomhed i Anledning af mit Jubilæum bringes min hjerteligste Tak.

C. C. V. Hoppe, Fa.

Hjertelig Tak til alle, som viste mig Opmærksomhed paa min Jubilæumsdag og bidrog til at gøre den til en Festdag. Endnu en Gang Tak Kolleger i Afd. 31 for den smukke Gave.

C. E. Beich, Frhavn.

Hjertelig Tak til alle for udvist Deltagelse ved min kære Mands Begravelse.

Paa Børns og egne Vegne

Christiane Hansen, Aarhus.

Hjertelig Tak for udvist Opmærksomhed ved mit Jubilæum.

I. P. Iversen, Esbjerg.

For den store Opmærksomhed, der paa forskellig Maade er vist mig, og som har bidraget til at gøre min Jubilæumsdag til den uforglemmelige Højtidsdag, den blev for mig, beder jeg alle, nær og fjern, at modtage min dybtfølte Tak.

L. M. Schmidt, Gb.

Min bedste Tak for al udvist Opmærksomhed ved mit Jubilæum.

C. F. Andersen, Gb.

Min bedste Tak til enhver, som glædede mig paa min Jubilæumsdag.

Vilh. Thomsen, Gb.

Tak for al venlig Opmærksomhed ved mit Jubilæum.

Em. Larsen, Ng.

TIL MEDLEMSLISTEN

Overført fra D. S. & M. F. til D. L. F.

Den 1. November Lokfb. Asp. L. Gottlieb Brettschneider, Gb.

Indmeldt henholdsvis 1. November og 1. December 1923.

Lokf. P. Sessing, Gedser.

Lfb. H. C. Linkhusen, Gb.

Perso nalia

Udnævnelse fra 1. December 1923.

Lokomotivfyrbøder H. Hansen, Høbro (Rangefører), til Lokomotivfører i Aabenraa, (min. Udn.).

Lokomotivfyrbøder C. Møller, Østerbro, til Lokomotivfører i Orehoved, (min. Udn.).

Haandværker A. H. Hansen, Kbhvns Godsbgd., til Lokomotivfyrbøder i Vamdrup.

Haandværker O. M. C. Jensen, Kbhvns Godsbgd., til Lokomotivfyrbøder i Haderslev.

Tilbagekaldt Forflyttelse.

Lokomotivfører i Glyngøre J. K. Holms Forflyttelse og Ansættelse til Aabenraa fra 1—12—23 er ifølge den paagældendes Ønske tilbagekaldt.

Genansættelse.

Fhv. Lokomotivfyrbøder H. C. Linkhusen, (Kbhvns Godsbg.), som Lokomotivfyrbøder paa Kbhvns Godsbg. fra 1—12—23.

Afleveret paa Avispostkontoret d. 18. December.

SENKING

GASAPPARATER

med ny
patenteret
Luftblandings
Regulator

GASOVNE

(Hvid Porcelænsemaille)
med Cirkulations-Varmekanaler.

Mindste Gasforbrug

Regelmæssig Varmefordeling —

Stegning paa Rist

Ovenen, hvori alting lykkes

**Skandinaviens største Special-
ndstilling.**

Vestergade 2 ligefor
Tlf. 14312 **Gl. Torv**

Bemærk • Kiærs • Klæder

HABIT
35 KR.

20 Skindergade 20

HABIT
35 KR.

L. P. Aistrup leve-

rer Sægræsmøbl., Divaner, Tæpper,
Spisest., Sovevæ., Børne-,
Ungpige- og Bondemøbler
Ratebetaling
TORVEGADEN 20
Sporvognsline: 2—9—19

Leveret til flere
Afdelinger og
Hovedafdelingen.
Forlang Tilbud.

Amk. Gummivarer
Indst. Vestergade 3 Kbhvn. B.
Modersprøjer, Sanitets- & Sygeplejartikler
III. Præmiste mod 30 Øre i Frimrk.
DISKRET EKSPEDITION • Telf. Byen 4195
Jernbanemænd 10 pCt. Rabat

Statsbanepersonalets Brandforsikrings-Forening.

Ekspeditionskontor:
Vesterbrogade Nr. 26,
Telefon Nr. 6626.

Foreningen er oprettet 1891, har ca. 9000
Medlemmer, ejer ca. 63,300 Kr. og har i
Understøttelse uddelt ca. 66,500 Kr.

Lav Præmie. Kulant Erstatning

Indmeldelser og Oplysninger

pr. Brev eller gennem Tillidsmændene,
der for Aarhus er:

Hr. Togfører L. P. Hansen, Hr. Maskinarb.
N. M. Nielsen, Hr. Magasinformand M.
Nielsen, Hr. Lokomotivfører J. J. Nis-
sen, Hr. Assistent Thiede, Hr. Overbanemst.
Sølling og Hr. Kontrolør Bottelet.

Regnskabskontrollen, giver Oplysning
om alle Foreningen vedrørende Forhold.

C. B. Møller & Co.s BØRS CIGAR

der faas over hele Landet, er
fabrikeret af de fineste Tobakker
Det er den bedste 15 Øres Cigar

Reserveret
Carl Larsen,
26, Pilestræde 26

Th. Langs Bageri,

Ny Carlsbergvej 11, Tlf. Vester 1896 y.
anbefales.

Kun 1ste Klasses Varer anvendes

Telf. **NY RAVNSBORG** V. 43

Vesterfælledvej 80—82

anbefaler sin ny Restaurant:

Ny Ravnborg-Kabaretten:

„Lillebilen“

Kl. 7³/₄

Entré 50 Øre

„Vesterhus“ Herreekvipering - 29, Istedgade 29

Alt i Herrelingeri til Dagens billigste Priser.
Stort Udvalg i Gummikravetøj.
Jernbanefunktionærer 6 pCt. Rabat.

Charles Christiansen, Flensborggade 61.

Telef. Vester 6359 y. I. Kl. Bageri og Konditori. Telef. Vester 6359 y.

TRICOTAGEFABRIKEN „ABEL“

ABEL KATRINESGADE 22

Alt i Trikotage direkte fra Fabrik — — Jernbanefunktionærer 5 pCt.
O. KNUDSEN

Lædervarer!

Lædervarer!

Dame- og Herreportemontaj,
Lommebøger, Note og Doku-
mentmapper samt Dame- og
5 pCt. — Rejsetasker. — 5 pCt.

Reparationer og Bestillinger modtag.

JOHN. R. HANSEN
Absalonsgade 29.

Tandlæge Frk. Sørensen 69, Istedgade 69.

Konsultation fra 10-7. Tlf. Vest. 905x.

Ældre Tænder omsættes billigt, Plom-
bering og Tandudtrækning, Moderate
Priser. — Bedøvelse hver Dag Kl. 2.
Reparation udføres paa faa Timer.
Jernbanefunktionærer indrømmes 5 pCt. Rabat.

STOP!! i Frederiksborggade 12 Konfektions- og Pelsvarelagere

(ved Nørreport)

PAA RATEBETALING

leveres alt

Damekonfektion, Pelsvarer & Kjoler
Lille Udbetaling — Rentefrit

C. JORSØ

37 Dybbølsgade 37

Vine, Cigarer, Cigaretter & Tobakker

Stort Udvalg i

Festtelegrammer og Kort, Papir- og Skriveartikler
Telefon Vester 4666

H. C. Hansen,

62, Vesterbrogade 62.

Trikotage- og Garnforretning.

Stort Udvalg.

Underbeklædning, Strømper, Sokker.
Leverandør til Forbrugsforeningen.

STØT VORE ANNONCØRER

Slotsbryggeriets Husholdningsøl og Skibsol

i original pasteuriseret Aftapning bedst
og absolut holdbart. - Faas paa 1/1 & 1/2 Fl.

Redaktion: Vesterbrogade 98 a², København B.

Tlf. Vester 8173 eller Centr. 14,613

Udgaa 2 Gange maanedlig.

Abonnementspris: 6 Kr. aarlig.

Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

Announce-Expedition

Ny Vestergade 7³, København B.

Telefon Central 14613.

Kontortid Kl. 10—4.